

ת"פ 31606/10/17 - יואב עוקבא, שושנה שנטרפלר, יוסף כהן, חנוך הרשקוביץ, שלומי לחמי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 31606-10-17 מדינת ישראל נ' שנטרפלר ואח'

מספר בקשה: 58

לפני כבוד השופטת בכירה יעל פרדלסקי
המבקשים
1. יואב עוקבא (נאשם 7) 2. שושנה
שנטרפלר (נאשמת 1) 3. יוסף כהן (נאשם 2) 4. חנוך
הרשקוביץ (נאשם 4) 5. שלומי לחמי (נאשם 5)
נגד
המשיבה:
מדינת ישראל (המאשימה)

החלטה בבקשה 58:

1. בפניי בקשה שהוגשה על ידי ב"כ נאשם 7, אליה הצטרפו ב"כ הנאשמים 1, 2, 4, ו- 5 לעשות שימוש בסמכותי מכוח סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), ולהורות למשיבה לתקן את רשימת עדי התביעה בכתב האישום, באופן שיתווספו לרשימת עדי התביעה בכתב האישום עדים ששמותיהם פורטו בנספח א' שצורף לבקשה (להלן: "**נספח א'**"). לחילופין עתרו, להורות לממשיבה לנמק ולפרט לגבי כל אחד מעדי התביעה המפורטים בנספח א', מדוע לא יצורף לרשימת עדי התביעה בכתב האישום. לטענתם אי הכללת העדים בנספח א' לכתב האישום מהווה פגם או פסול בכתב האישום, ויש בה כדי לגרום פגיעה מהותית בזכויות הנאשמים, העומדת בניגוד לעקרונות של צדק והגינות משפטית, כאמור בסעיף 149(10) לחסד"פ.

2. בתמצית אציין, כי ב"כ נאשם 7 הפנה לפסיקה ולהנחיית פרקליט המדינה 3.1 (הכנה וניסוח כתב אישום) (להלן: "**הנחיית פרקליט המדינה**") ונימק בקשתו בכתב ובעל פה בכך שיש בעדים בנספח א' ואשר עדותם מצויה בחומר החקירות, כדי לפרוס בפני בית המשפט את התמונה המלאה ולאפשר לבית המשפט להגיע לחקר האמת. ב"כ נאשם 7 ציין, כי בנספח א' פורטו עובדים פיקטיביים, שיש בעדותם על מנת ללמד בין היתר על האירועים המפורטים בכתב האישום ועל מקרים דומים וחמורים יותר שכלל לא נחקרו או שלא הוגשו כתבי אישום בעניינם. בנוסף, בנספח א' פורטו עובדים ומנהלי אגודת השוחטים, שיש בעדותם על מנת ללמוד על מבנה האגודה, אופן קבלת ההחלטות באגודה, וכן אודות פעולות חשודות שבוצעו על ידם ולא נחקרו או שלא הוגשו כתבי אישום בגין אותן פעולות. כן פורטו בנספח א' מסייעים לעובדי ומנהלי אגודת השוחטים, שיש בעדותם ללמד עבור מי ביצעו פעולות חשודות, והאם היו מודעים למשמעות ביצוע אותן פעולות. עוד טען, כי קיימת חשיבות בעדות העדים המפורטים בנספח א' לצורך הוכחת טענת הגנה של אכיפה בררנית, ולמשיבה קיימת חובה להציג לבית המשפט את מלוא הראיות הרלבנטיות להליך, גם כאשר הן פחות נוחות לה. לטעמו, מדובר בעדים

רלבנטים, שכל אחד יכול לשפוך אור מנקודה אחרת, וחובה על המאשימה לסייע לבית משפט בגילוי האמת. בנוסף טען, כי זימונם כעדי תביעה יאפשר להגנה לטעון שאין להשיב לאשמה בטרם תחל פרשת הגנה. יש הבדל בין זימונם של העדים המפורטים בנספח א' כעדי תביעה לבין זימונם כעדי הגנה שכן לא ניתן יהיה לחקורם נגדית. כן טען, כי בניגוד להגנה, לתביעה יש את הכלים לאתר ולזמן את העדים המפורטים בנספח א', וכן מדובר בעדים שצפויים להעיד בתור עדים עוינים להגנה, ומכאן כי יש להורות למשיבה להגיש את חקירותיהם חלף חקירה ראשית, ומנגד לאפשר להגנה לחקור אותם בחקירה נגדית. עוד טען ב"כ נאשם 7, כי אין לו התנגדות שבית משפט יעיין בחומרי החקירה בטרם מתן החלטה וטען שהפסיקה מאפשרת זאת.

3. בתמצית אציין, כי המשיבה מתנגדת לבקשה. בטעוניה בכתב ובעל פה הפנתה המשיבה לפסיקה ולהנחית פרקליט המדינה וטענה, כי כתב האישום המתוקן הוגש בעקבות חקירה רבת היקף, כשהמשיבה פעלה בהתאם לסעיף 67 להנחית פרקליט המדינה. רשימת עדי התביעה כוללת עדים אשר לעמדת המשיבה מסרו אמת בעדותם, ואשר יש בעדותם כדי לתרום לגילוי האמת. בנוסף טענה, כי התביעה אינה חייבת להעיד עד, לדוגמה: כאשר התביעה הביאה די ראיות להוכחת הטענות שבמחלוקת, כאשר העדות אינה נחוצה להוכחת עובדה שנטענה בכתב האישום, וכשהתביעה אינה מאמינה שהעד יעיד אמת.

עוד טענה, כי לאחר בחינה נוספת, תיקנה המשיבה את כתב האישום על ידי הוספת חלק מהעדים המפורטים בנספח א' שנשמטו בשגגה מכתב האישום המקורי, ושלבית משפט אין סמכות להורות למשיבה להוסיף עדי תביעה לכתב האישום.

כן טענה, כי אין באי הכללת העדים המפורטים בנספח א' בכדי לפגוע בזכויות הנאשמים ובהגנתם, שהרי ניתן להביאם כעדי הגנה, וכן לטעון שאין להשיב לאשמה. בנוסף עתרה לדחות את הבקשה החלופית להורות למשיבה לנמק ולפרט מדוע עדים המפורטים בנספח א' לא יצורפו לכתב האישום כעדי תביעה.

4. לאחר ששקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה להדחות:

א. מעיון בכתב האישום ומעיון בכתב האישום המתוקן, לא מצאתי כי נפל פגם או פסול בכתב האישום. מעיון בכתב האישום המתוקן עולה, כי ברשימת עדי התביעה ציינה המשיבה 106 עדי תביעה, כשלא הובאו בפניי בשלב זה, ראיות לפיהן המשיבה פעלה שלא בהתאם לסעיף 67 להנחיות פרקליט המדינה בכך שהסתפקה בעדים אילו. יתרה מזו, על פי שיטת המשפט האדוורסרית הנהוגה במדינת ישראל, למאשימה הפרוגטיבה לקבוע את עדי התביעה שבכוונתה לזמן למתן עדות באופן בלעדי [ראה לענין זה ת.פ. (נצרת) 2979/97 **מדינת ישראל נ' שושני** (12.11.19) וע"פ 6359/12].

ב. לטעמי, בשלב זה, בו החלה להשמע פרשת תביעה, אין לבית משפט כלים לבחון ולבקר את התנהלות המשיבה, ולקבוע כי המשיבה פעלה שלא בהתאם לסעיף 67 להנחיות פרקליט המדינה. בנוסף, הפסיקה קבעה כללים לפיהם התביעה אינה חייבת להביא ראיה מקסימלית אלא ראיה מספקת [ראה לדוגמה: ע"פ 4844/09 **מסעד נ' מדינת ישראל** (31.5.10)]. עוד נקבע בפסיקה כי אם נמנע בעל דין מהצגת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה ראיה, הייתה פועלת נגדו ומשקלה של הימנעות זו תלויים בנסיבות המיוחדות של המקרה ומדובר בהנחה הניתנת לסתירה [ראה לדוגמה ע"פ 11331/03 **קיס נ' מדינת ישראל** (8.12.04)].

בנוסף, ככל שההגנה סבורה שהמשיבה לא זימנה לעדות עדים רלבנטיים המצויינים בנספח א', ושהמשיבה לא הוכיחה את אשמת הנאשמים יכולה היא לטעון בסיום פרשת תביעה שאין להשיב לאשמה בכפוף להוראות החוק והפסיקה לענין זה. כן יכולה ההגנה לזמן עדים מנספח א' כעדי הגנה ככל שהיא סבורה שיש בכוחם לסייע להגנת

הנאשמים ובית משפט יסייע לה בזימונם ו/או לטעון בסיכומיה שבאי זימונם יש מחדל חקירה, שיש בו כדי להביא לזיכוי הנאשמים.

כן מצאתי שאין מקום לפי החוק והפסיקה להורות למשיבה לפרט לגבי כל אחד מעדי התביעה המפורטים בנספח א', מדוע לא יצורף לרשימת עדי התביעה בכתב האישום, .

יפים לענין זה דברי בית המשפט העליון ברע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רותם** (5.5.20):

"הפרורגטיבה לעיין בתיק החקירה, על ראיותיו הגולמיות, שמורה לצדדים להליך. בית המשפט היושב על מדין אינו רשאי לעיין בתיק החקירה. אופן הגשת הראיות בהליך הפלילי הוסדר בדיני הראיות, לפיהם בתי המשפט אינם רשאים לקבל 'עדות מפי השמועה', להתרשם מן העדים באופן אמצעי. אין לו לבית המשפט אלא מה שענינו רואות: העדויות הנשמעות לפניו; הראיות הקבילות שמוגשות לעיונו... עינינו הרואות, בית המשפט הדן בבירור אשמתו של נאשם, אינו חשוף לחומרי הגלם שעליהם ביסס התובע את החלטתו; לא לחומרי החקירה, גם לא לרישומי הפלילי. מהו אפוא הבסיס הראייתי שעליו יסתמך בית המשפט, עת יעביר תחת שבט ביקורתו את סבירות שיקול הדעת של רשויות התביעה.... מקרא מלא דיבר החוק. בשלבים מתקדמים של ההליך יוכל בית המשפט להכריע בכל אחת מן השאלות שעמדו בפני התובע: דיות הראיות והתאמת העניין להעמדה לדין. הכרעתו תינתן, רק לאחר ששמע לכל הפחות את ראיות התביעה. התוצאה שאליה יוכל להגיע תהא זיכוי; לא ביטול מעיקרא של כתב האישום. ביטולו של אישום, בשלבים מקדמיים, יתאפשר רק אם נפלו פגמים בהליך הכנת כתב האישום, בתקינותו, בחוקיותו, או אם ההליך שנפתח נגד הנאשם היה בלתי הוגן, כמפורט לעיל. הוראות אלו פשוטות וברורות.... קיצורם של דברים: לא בדקדוקי עניות עסקינן, אלא במהות. המחוקק נתן דעתו על כשלים שונים שיכולים ליפול בכתב האישום, וחוקק הוראות חוק שונות ומגוונות שבכוון להתמודד עם אותם פגמים כבר בשלבים המקדמיים. בשלבים מאוחרים יותר, ככל שהדבר מתאפשר, יוכל בית המשפט להיווכח כי הראיות אינן מספיקות, כי האינטרס הציבורי אינו מצדיק העמדה לדין, ולהורות על אחת מן התוצאות שנקבעו בחיקוק: זיכוי, הרשעה, אי-הרשעה, ביטול הרשעה...."

סוף דבר

הבקשה נדחת.

מזכירות תשלח החלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' אלול תש"פ, 24 אוגוסט 2020, בהעדר
הצדדים.